

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 9 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 63

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.
— ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΛΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διευθύνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Η'

Καθ' ὃν χρόνον ἐλάμβανον χώραν τὰ ἀνωτέρω ἐν τῇ ἐπαύλει, ὁ Ἐκτωρ Κρονδὲν ἐπανήρχετο εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπεσκέφθη ἕνα τῶν φίλων του, εἰς ὃν διηγήθη τὰ διατρέξαντα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ συναντήσῃ μεθ' ἑνὸς ἀκόμη μάρτυρος τὸν κ. Ἐρρίκον Δερμενὸν καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐξηγήσεις.

Ὁ φίλος τοῦ Ἐκτορος κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως τὸν πείσῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ συμβολαιογράφου ἦτο ἀπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐνῶ ὁ Ἐρρίκος Δερμενὸν ἐφημιζέτο ὡς δεινὸς μονομάχος· ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ ἦτο γενναῖος καὶ ἡ ἀπόφασίς του ὑπῆρξεν ἀμετάκλητος.

Ὁ φίλος του ἀνεδέχθη τὴν ἐντολήν καὶ ὁ κ. Κρονδὲν υἱὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἦτο μελαγχολικός. Ὁ φόβος τῆς μονομαχίας δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν μελαγχολίαν του. Ἡσθάνετο ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπέισθη πλέον, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα θὰ ἐνουφεύετο τὸν κ. Δερμενὸν, πόσον ἡ ζωὴ θὰ τῷ ἦτο δυσάρεστος, ἀφ' οὗ ὁ γάμος οὗτος θὰ τοῦ ἀφήρει τὴν γλυκυτέραν του ἐλπίδα, θὰ τοῦ διέλυε τὰ ὄνειρα τῆς ζωῆς. Ἐπεθύμει λοιπὸν νὰ κτυπηθῇ μετὰ τοῦ Ἐρρίκου καὶ νῆχετο νὰ πληγωθῇ βαρέως εἰς τρόπον, ὥστε ἡ θλίψις τῶν πόνων νὰ καταστείλῃ τὴν ἡθικὴν νόσον, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατετρώχετο.

Ἡ ταραχὴ, ἐν τῇ ὁποίᾳ διετέλει ὁ Ἐ-

κτωρ, δὲν διέφυγε τὸ διορατικὸν βλέμμα τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις θεωρῶν ὡς ἀφορμὴν τῆς καταστάσεως ταύτης τὸν ἔρωτα τοῦ υἱοῦ του πρὸς τὴν δεσποινίδα Βωζέ, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀμέσως τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν οἱ μάρτυρες τοῦ Ἐκτορος ἦλθον νὰ τῷ δώσωσι λόγον τῆς ἐντολῆς, ἣν ἀνέλαβον. Οἱ κύριοι οὗτοι ἐπισκέφθησαν τὸν κ. Ἐρρίκον Δερμενὸν, ὅστις τοῖς ἀπήντησεν ἀμέσως, ὅτι δὲν εἶχε νὰ δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν, μεθ' ὅ,τι καὶ ἂν συνέβη, πρὶν ἢ λάθῃ χώραν συνάντησις. Ἐπομένως τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἴδωσι τὸν θεῖόν του, ὅστις θὰ ἐκανόνιζε τοὺς ὄρους τῆς μονομαχίας.

Ὁ κ. Γαβριὴλ Δερμενὸν ἠρέσκετο λίαν εἰς τὰς τοιαύτας ἐνασχολήσεις, αἵτινες τὸν ἔκαμνον νὰ πιστεῖ, ὅτι εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν καλὴν ἐποχὴν τῆς νεότητός του καὶ τοῦ ὑπενθύνιζον στρατιωτικὰς στολάς, ἐπωμίδας καὶ ξίφη.

Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἐκτορος ἐξήγησαν εἰς τὸν θεῖον τοῦ Ἐρρίκου τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς των καὶ ὁ γέρον Γαβριὴλ, προσέειπεν εἰς αὐτοὺς καθίσματα μετὰ τῆς συνήθους τοῦ ἀβροφροσύνης εἶπεν :

- Λοιπὸν, εἶδτε τὸν ἀνεψιόν μου ;
- Ναί, κύριε.
- Καὶ δὲν θέλει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ;
- Οὐδεμίαν.
- Γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἄριστος σκοπευτής ;
- Τὸ γνωρίζομεν.
- Ὁ ἀντίπαλός του τὸ γνωρίζει ἐπίσης ;
- Ναί, κύριε.
- Ἐ, τότε δὲν θὰ κάμῃ ἀσχημα ν' ἀποχωρήσῃ.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται, κύριε, ἀπεκρίθη ξηρῶς ὁ ἕτερος ἐκ τῶν φίλων τοῦ κ. Κρονδὲν· ὁ Ἐκτωρ εἶνε γενναῖος καὶ δὲν ὀπίσθεχωρεῖ πρὸ οὐδενός.

— Εἶνε νέος μὲ καρδιά, τὸ ὁμολογῶ· ἀλλὰ, μεταξύ μας, φρονῶ, ὅτι προτιμᾶτε νὰ μὴ φονευθῇ.

— Φυσικά.

— Ἐπομένως, ἀφ' οὗ πρέπει νὰ γείνη χωρὶς ἄλλο ἢ μονομαχία αὐτή, θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἐκλέξετε τὸ ξίφος, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γαθῇ ἕνας τέτοιος νέος διὰ τόσον παραμικρὰν ἀφορμὴν. Τί φρονεῖτε σεις ;

— Εἴμεθα τῆς γνώμης σας, ἐκλέγομεν τὸ ξίφος.

— Ἀλλ' ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμυθίαν.

— Αὐτὸ ἐννοεῖται.

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Δρανσύ, ὅστις εἶνε ὁ κάλλιστος ἐκ τῶν φίλων μου, θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεύτερος μάρτυς τοῦ ἀνεψιῦ μου, καὶ ἂν θέλετε νὰ μοῦ εἴπητε ἀμέσως, πῶς θὰ συναντηθῶμεν αὔριον, ἡ ὑπόθεσις θὰ τελειώσῃ γρήγορα.

— Ἐ, λοιπὸν ! αὔριον εἰς τὰς ἑξ τὸ πρωί, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους Πονταρμέ.

— Εἴμεθα σύμφωνοι.

Οἱ δύο μάρτυρες ἀνεχώρησαν.

Συμφωνήθη λοιπὸν μεταξύ αὐτῶν καὶ τοῦ Ἐκτορος. Ἦνα οὗτος εἶνε ἕτοιμος εἰς τὰς πέντε τὸ πρωὶ καὶ ἀναχωρήσῃ μόνος ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπως μὴ δώσῃ ὑπονοίας εἰς τὸν πατέρα του.

Πάντοτε δίδει τις σημασίαν εἰς τὴν πρώτην του μονομαχίαν.

Ἀφ' οὗ οἱ φίλοι τοῦ Ἐκτορος ἀπῆλθον, οὗτος ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ προβλέπων τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν θὰ ἐφονεύετο, ἔγραψε δύο ἐπιστολάς, τὴν μίαν διὰ τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὴν δεσποινίδα Βωζέ.

Ἐν τῇ πρώτῃ παρεκάλεε τὸν πατέρα του νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ παρηγορηθῇ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ὡμολόγει μετὰ περιπαθείας εἰς τὴν Ἰουλιέτταν, ὅτι τὴν ἠγάπα δι' ὄλων

τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς του καὶ ὅτι θὰ ἀπέθνησκε σκεπτόμενος αὐτὴν.

Ἄφ' οὗ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς ταύτας, τὰς ἐσφράγισε, τὰς ἔθηκεν εἰς τὸ συρτάριόν του καὶ ἔλαβε τὸ κλειδίον μετ' αὐτοῦ. Κατόπιν κατέβη τοῦ πατρός του, ἐγευματίσε μετ' αὐτοῦ, ὅσον ἡδύνατο εὐθυμότερον καὶ τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ ἐξήρχετο.

— Καλλίστα, εἶπεν ὁ κ. Κρονδέν, διότι καὶ ἐγὼ θὰ ἐξέλθω ἀπόψε.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Ἐκτωρ ἐπισκέφθη ἕνα ἐκ τῶν φίλων του, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ ἀσκηθῆ εἰς τὸ ξίφος, διότι ἡγάπα πολὺ τὸν πατέρα του καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποθάνῃ ἀνυπεράσπιστος μεθ' ὅλην τὴν ψυχικὴν ἀθυμίαν, ἣτις τὸν κατεῖχεν.

Ὁ κ. Κρονδέν ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἑπαυλιν.

Ὅτε ἔφθασε, τὸν παρεκάλεσαν νὰ περιμένῃ, διότι ἡ κ. Βωζέ, συνδιαλεγόμενη μετὰ τοῦ κ. Γαβριὴλ Δερμενόν, εἶχεν εἰδοποιήσει νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσωσιν.

— Κάμνω ἀνωφελὲς διάβημα, ἐσκέφθη ὁ πατὴρ Κρονδέν καὶ περιέμενε.

Τῷ ὄντι, καθ' ὃν χρόνον ὁ κ. Κρονδέν περιέμενε, ὁ κ. Δερμενόν ἐζήτηε παρὰ τῆς κ. Βωζέ τὴν χεῖρα τῆς θνηγατρὸς τῆς διὰ τὸν ἀνεψιὸν του.

— Γνωρίζετε, πόσον ἀγαπῶ τὴν Ἰουλιέτταν, ἔλεγεν ἡ κ. Βωζέ, γνωρίζετε, ὅτι, ἂν ἡ Ἰουλιέττα μου δυστυχήσῃ, θὰ ἀποθάνω ἐκ τῆς ἀπελπισίας, μὴ ἐγγυᾶσθε λοιπόν, ὅτι ὁ ἀνεψιός σας ἀγαπᾷ ἀρκετὰ τὴν κόρην μου, ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ καὶ ὅτι, ἂν τυχὸν συμβῆ εἰς αὐτὴν δυστύχημά τι, τὸ δυστύχημα τοῦτο δὲν θὰ προέρχεται ἐξ ἐκείνου ;

— Δὲν γνωρίζω καὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω παρὰ τὸ ἐξῆς, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ θεῖος Γαβριήλ, ὅστις ὠμίλει σπουδάζων, ὅτι, ἂν τοῦ ἀρνηθῆτε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέττας, εἶνε ἱκανὸς νὰ παραφρονήσῃ. Σήμερον τὸ πρωὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν μονομαχίας εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κ. Κρονδέν, ἐπὶ μόνῃ τῇ ὑπονοίᾳ, ὅτι ὁ νέος οὗτος ἀγαπᾷ τὴν κόρην σας.

— Ἄλλ' ἡ πρόκλησις αὕτη δὲν θὰ ἔχῃ συνεπέας, τὸ ἐλπίζω.

Ὁ θεῖος Γαβριήλ εἶδεν, ὅτι ἔκαμεν ἀνοησίαν καὶ ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ :

— Ὅχι, ἐστὲ ἡσυχος, κυρία.

— Ἐ, λοιπόν, κύριε βαρῶνε, δύνασθε νὰ εἴπετε εἰς τὸν ἀνεψιὸν σας, ὅτι ἡ κόρη μου τὸν ἀγαπᾷ καὶ ὅτι συγκατατίθεμαι εἰς τὴν ἐνωσίν των.

— Μυρίας εὐχαριστίας, κυρία, διὰ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν σας ὀφείλομεν.

— Δὲν μένει παρὰ τὸ συμβόλαιον.

— Ἐχετε τὸν συμβολαιογράφον σας.

— Ναί, ἀλλὰ συμβολαιογράφος μου εἶνε ὁ κ. Κρονδέν καὶ θὰ ἦτο λυπηρὸν νὰ συντάξῃ αὐτὸς διὰ τὸν κ. Ἐρρίκον τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον ἐπιθύμει νὰ συντάξῃ διὰ τὸν υἱὸν του. Ἐπειτα εἶνε φανερόν, ὅτι θὰ ἠρνεῖτο· ἀλλ' ἔχετε τὸν ἰδικὸν σας, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ναί, κυρία.

— Ἐ, λοιπόν ! ὁ ἰδικὸς σας θὰ ἐπιφορτισθῆ νὰ συντάξῃ τὸ συμβόλαιον.

Ἡ κ. Βωζέ ἐκτύπησε τὸν κώδωνα.

— Εἰπέτε εἰς τὴν θυγατέρα μου νὰ ἔλθῃ, θέλω νὰ ὁμιλήσω μαζί της.

— Ὁ κ. Κρονδέν εἶνε κάτω καὶ ἐπιθυμῆ νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν.

— Εἰπέ του νὰ περιμένῃ ἀκόμη ὀλίγον. Μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς του.

Ἡ Ἰουλιέττα εἰσῆλθεν.

— Γνωρίζεις, τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς τί ἤρχετο νὰ κάμῃ ἀπόψε ἐδῶ ὁ κ. βαρῶνος ;

— Τὸ ὑποπτεύω.

— Λοιπὸν συγκατατίθεσαι ;

— Ναί, μαρὰ μου.

— Ἐσκέφθη μετὰ τὰ σωστά σου ;

— Ναί.

— Καὶ ἡ μάγισσα ; εἶπε χαμηλοφώνως ἡ κ. Βωζέ.

— Οὔτε τὴν σκέπτομαι πλέον.

Καὶ λέγουσα τοῦτο, ἡ Ἰουλιέττα ἐψεύδετο, διότι ἀπὸ τῆς πρωίας δὲν κατώρθωσε νὰ καταπαύσῃ τὴν μυστηριώδη φωνὴν τῆς ψυχῆς τῆς, ἣτις τῇ ἔλεγεν: « Ἐχεις ἄδικον ».

— Ἐ, λοιπόν, παιδί μου, ἀπὸ σήμερον, ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Βωζέ, εἶσαι σύζυγος τοῦ κυρίου Ἐρρίκου Δερμενόν, ὅστις θὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ με ἴδῃ, δὲν ἔχει οὕτω, κύριε βαρῶνε ; διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

— Θὰ σὰς τὸν στείλω.

— Θὰ τὸν εὑρετὲ ἄρα γε ;

— Μὲ περιμένει μετ' ἀνυπομονησίας.

Ὁ βαρῶνος ἀπεχαιρέτισε τὴν κυρίαν Βωζέ καὶ τὴν Ἰουλιέτταν καὶ ἀνεχώρησεν, ἔχων ἐξωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπον τὴν χαράν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ κ. Κρονδέν ἐπανελάμβανε καὶ αὐτὸς τὴν ὁδόν, ἣτις ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ ἀθυμία, ὅπως ἡ εὐθυμία εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ θεῖου Γαβριήλ.

Ὁ Ἐρρίκος διῆλθε τὴν ἐσπέραν μετὰ τῆς Ἰουλιέττας καὶ τῆς κ. Βωζέ.

Ὁ πατὴρ Κρονδέν διῆλθε τὴν ἐσπέραν μετὰ τοῦ υἱοῦ του. Ἦγνόει ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἐπρόκειτο νὰ κτυπηθῆ τὴν πρωίαν καὶ τῷ ὠμολόγησε τὸ διάβημά του, τὴν ἀποτυχίαν, ἣτις τὸ ἐπηκολούθησε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ Ἐρρίκου Δερμενόν.

— Ἄν τὸν ἐρόνευα ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μειδιῶν ὁ Ἐκτωρ.

Τὸ μεσονύκτιον πατὴρ καὶ υἱὸς ἐχωρίσθησαν.

Ὁ Ἐκτωρ δὲν ἐκοιμήθη.

Εἰς τὰς πέντε τὸ πρωὶ ἡμίαντιζε τὴν θύραν τοῦ ὀματίου τοῦ πατρός του καὶ τὸν ἠσπάζετο, χωρὶς νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ.

Ἐπειτα ἐξῆλθε καὶ συνήντησε τοὺς δύο φίλους του, οἵτινες τὸν περιέμενον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ.

— Μήπως ἤργησα ; εἶπεν ὁ Ἐκτωρ.

— Ὅχι.

— Ἄς σπεύσωμεν ἐν τούτοις.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους Πονταρμέ, οἱ τρεῖς φίλοι ἐστράφησαν, διότι δὲν ἔβλεπον κανένα πρὸ αὐτῶν, καὶ διέκριναν τὸν Ἐρρίκον καὶ τοὺς δύο μάρτυράς του, οἵτινες ἐβάδιζον ταχέως.

Μετὰ δέκα λεπτὰ συνηντήθησαν.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ Ἐρρίκος πλησιάζων τὸν Ἐκτορα, ἔρχομαι νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν λύπην μου καὶ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν σκηνὴν, ἣτις ἔλαβε χώραν μετὰξὺ μας χθές. Πιστεύω ὅτι θὰ μοῦ δώσετε τὴν χεῖρα εἰς ἐνδειξίν ὅτι μὲ συγχωρεῖτε.

— Τί θέλετε νὰ εἴπετε ; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ, ὅστις ἐξεπλάγη καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ὑπέκυψεν εἰς αἰσθηματὸ φόβου.

— Θέλω νὰ εἶπω, κύριε, ὅτι πράττων ὅ, τι πράττω ὑπακούω εἰς τὴν πρώτην θέλησιν τῆς συζύγου μου, τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέττας Βωζέ, ἣτις δὲν θέλει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κτυπηθῶ μετὰξὺ, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων τῆς οἰκογενείας τῆς. Θὰ προσθήσω, κύριε, ὅτι ἡσθάνομην εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκτελέσω ὅ, τι ἐκείνη ἠθέλησε.

Καὶ λέγων τοῦτο ὁ Ἐρρίκος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ἐκτορα, ὅστις τῷ ἔτεινε τὴν ἰδικὴν του.

— Λοιπὸν, κύριε, πᾶν ὅ, τι συνέβη μετὰξὺ μας ἐλησμονήθη ;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐκτωρ.

— Καὶ διὰ νὰ μὲ πείσετε, θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὸν γάμον μου ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ τόνου, ὅστις ἀπεδέκνυνεν, ὅτι δὲν εἰρωνεύετο καθόλου τὸν ἀτυχῆ του ἀντεραστὴν.

— Δὲν θὰ δυνηθῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ φωνῆς, ἣτις ἀπεκάλυπτε τὴν συγκίνησιν του.

— Διατί ;

— Διότι ἀναχωρῶ ἀπόψε δι' ὑπόθεσιν κατεπίγουσαν, ἐνεκα τῆς ὁποίας θὰ ἀπουσιάσω πέντε ἢ ἕξ μῆνας.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔτειναν ἐκ δευτέρου τὴν χεῖρα ἀλλήλοις καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ Ἐκτωρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔκαυσε τὰς δύο ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας εἶχε γράφει τὴν προτεραίαν καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ πατὴρ του τὸν εὔρεν ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ.

— Ἐλα στὰ καλά σου, παιδί μου, εἶπεν ὁ κύριος Κρονδέν, τί θὰ ἀπογείνω ἐγὼ, ἂν σὺ ἐξακολούθησ νὰ ὑποφέρῃς ἔτσι ;

— Θὰ παρηγορηθῶ, καλέ μου πατέρη, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἀναχωρήσω.

— Κάμε ὅ, τι θέλεις, ἀρκεῖ νὰ ἡσυχάσῃς, παιδί μου· γνωρίζεις ὅτι ἡ εὐτυχία σου εἶνε ἡ ζωὴ μου.

Τὸ ἐσπέρας ὁ Ἐκτωρ ἀνεχώρησε διὰ τοὺς Παρισίους.

— Θὰ μοῦ γράφῃς συχνά, ἔλεγεν ὁ συμβολαιογράφος ἐναγκαλιζόμενος τὸν υἱὸν του.

— Μείνε ἡσυχος, πατέρα μου.

Ὁ Ἐκτωρ, ἀφοῦ ἔμεινε ὀλίγας ἡμέρας ἐν Παρισίοις, ἀνεχώρησεν εἰς Μασσαλίαν πρὸς συνάντησιν συγγενοῦς του τινός, παρ' ᾧ διέμεινε.

Δώδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐκτορος, ὁ Ἐρρίκος ἐνυμφεῖθη τὴν Ἰουλιέτταν.

Μεγάλῃ τελετῇ διοργανώθη ἐν τῇ πόλει Σ... διότι οἱ νεόνυμφοι ἦσαν νέοι, ὠραῖοι, πλούσιοι καὶ ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς.

Ὁ ὑμέναιος ἐτελέσθη ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνούς, ὅπερ δὲν ἠμπόδισε τὴν Καικι-

λίαν, ἥτις παρέστη ὡς κυρία τῆς τιμῆς, νὰ εἶπῃ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν φίλην τῆς :

— Γέλασε ὅσον θέλεις μαζί μου· ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ ἐνυμφευόμην τὸν κύριον Ἐκτορα Κρονδέν.

Ἄσπονδον τὴν Καίσαριν, αὕτη ἀνέχωρησε μετὰ τῶν ἄλλων βοεμίδων καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐκδρομὰς τῆς, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Βουρδαλού, εἰς τὰς περίξ κώμας.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροζενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἀνάκλιντρά τινα, ἐπεστρωμένα διὰ πρασίνου μεταξίνου ὑφάσματος, ὡς τῶν καταπετασμάτων, στενὴ βιβλιοθήκη περιέχουσα τοὺς προσφιλεῖς τῷ κυρίῳ συγγραφεῖς, ἐν διθανίον καὶ μίᾳ τράπεζα γραφείου ἦσαν τὰ μόνα ἐπιπλα.

Ἄλλ' ὑποίκοι κολοσσαῖα ὑποθέσεις ἐλύοντο ἐν τῷ οἴκῳ ἐρημητηρίῳ ἐκείνῳ!

Ἀποτόμως ὁ Μάξιμος ἐστράφη πρὸς τὸ ἐκκρεμές, μοναδικὸν ὀρολόγιον τοῦ Σαιν-Ζερμαίν, παριστῶν τὸ ἀγαλμα τῆς Σιγῆς, ἐχούσης τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ἦτο μᾶθημα διὰ τοὺς ἐπισκέπτας.

— Πολὺ βραδύνει, εἶπεν ὑψηλοφώνως.

Αἶφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου, ὁ Ἰωσήφ, ἐφάνη ὀδηγῶν τινα, ὃν ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κύριος Σερραφεῖμ!

Ὁ νεοελλῶν ἐφόρει πλκταῖν ρεδιγκόταν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ μακροῦ αὐτοῦ κορμοῦ. Ἐκράτει διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς πῖλον ὑψηλόν, καθάριον, μὲ εὐρέα χεῖλη, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας, μ' ὄλον τὸν αἶθριον καιρὸν, μέγα ἀλεξιβρόχιον ἐκ μελανοῦ μεταξίνου ὑφάσματος.

Ἡ μορφή του ἐνέπνεε μᾶλλον σέβας ἢ ἐμπιστοσύνην.

Βλέπων τις τοὺς στοργγύλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, τὰ συνσταλμένα, ἀλλ' εἰλιβρινῆ χεῖλη, τὴν ἐλαφρῶς ἀνυψωμένην ρίνα, τὸ στοργγύλον πωγώνιον μετὰ λακκιδίου, ἠγνόει ὅτι εὐρίσκεται ἐνώπιον ἀνθρώπου ἀγαθοῦ, αὐστηροῦ ἴσως δι' ἑαυτὸν — τοῦτο ἐφάνετο δεικνύον ἡ ἰσχύος του — ἀλλ' εὐμαλάκτου διὰ τοὺς ἄλλους.

Τοιαύτη ἡ πρώτη ἐντύπωσις.

Ἡ δευτέρα ἦν ἥττον εὐνοϊκῆ.

Ἡ ἀρμονία τῶν τρόπων του ὑπέκρυπτε πονηρίαν τινα κληρικὴν, πανουργίαν, ἀφ' ἧς φρονιμῶς ποῖον εἶδει νὰ προφυλάσσεται.

Ὁ κύριος Σερραφεῖμ δι' ὄλον τὸν κόσμον ἦν ἀνθρώπος ἀσχολούμενος εἰς ἐντίμους ὑποθέσεις, διαθέτων διὰ τῶν ὑπαλλήλων του τὰς περιουσίας τῶν ἀέργων, κομητῶν, μαρκησιῶν, ἢ ἀστῶν εἰσοδηματιῶν, αἵτινες προσέφευγον εἰς τὴν ἐμπειρίαν του, μετ' εὐ-

φροσύνης καὶ ἀναμφισβητήτου ἐντιμότητος. Τὸ ἔργον του ἐξήσκει ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθαὶ οἰκίᾳ του.

Διὰ τὸν βαρόνον Ροζενδάλ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας του, ἡ κεφαλή, ἐφ' ἧς ἀνέθετεν ὑποθέσεις, ἃς δὲν ἤθελε οὐδὲ νὰ διεξάγῃ αὐτὸς οὗτος, οὐδὲ ν' ἀπασχολήσῃ τὰ γραφεῖά του.

— Ποῦ εὐρίσκόμεθα ; ῥώτησεν ἀπλῶς.

Ὁ κύριος Σερραφεῖμ ἀπέθηκε μετὰ προσοχῆς τὸ ἀλεξιβρόχιόν του ἐν τινι γωνίᾳ, ἀφῆκε τὸν πῖλον του ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἑτέρου πρὸς τὸν βαρόνον.

— Τίποτε, εἶπε κατόπιν, τίποτε ἀκόμη.

— Προσέξατε θὰ διακινδυνεύσετε τὴν φήμην σας, ἀγαπητὲ κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Μάξιμος. Ἰδοὺ δύο μῆνες, διαρρυσάνατες εἰς μάτην.

— Εἶν' ἀληθές.

— Καὶ οὐδεμία ἀσφαλῆς πληροφορία ;

— Οὐδεμία. Εἰς μάτην ἠρευνήθησαν οἱ Παρίσιοι. Οἱ ἄθλιοι ἐκείνοι μᾶς ἀπέκρυψαν τὸ καταφύγιόν των. Ἐν τούτοις, περὶ ἐνὸς ἑβδωδαίου : Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπεβιβάσθη τὴν ἐπιούσαν διὰ τὴν Ἀμερικὴν.

— Τὸ πιστεύω.

— Πόθεν τὸ ἀποδεικνύετε ;

— Ἐν μόνον ἀτμοκίνητον ἐξῆλθε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Ἀθρῆς, τὸ «Παναμᾶ», ὅλον δὲ οἱ ἐπιβάται ἦσαν γνωστοί. Ὁ τελευταῖος, φθὰς τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, φέρει ὄνομα, περὶ οὗ οὐδεὶς ἠρουνῆθη νὰ ὀσῃ πληροφορίας.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Περὲξ Σερρένο.

— Ποίας ἐνδείξεις ;...

— Τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης εὐρεθὲν ἐγχειρίδιον εἶναι Ἰσπανικόν.

— Εἶναι ἀληθές.

— Ἐθεσα λοιπὸν δύο κατασκόπους ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Περὲξ αὐτοῦ. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ μεταβῇ εἰς Ἀθάναν.

— Θὰ ἔχωμεν καθυστέρησιν ἐνὸς μηνὸς ἐπ' αὐτοῦ. Ὅταν θὰ τὸν ἀναζητήσωσιν εἰς Κούβαν, θὰ εἶχῃ ἀπέλθῃ.

Ὁ κύριος Σερραφεῖμ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι. Ἄμα ἐπηλήθευσα τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Παναμᾶ», ἀπέστειλα κατόπιν αὐτοῦ τὴν θαλαμηγόν σας σταθμεύουσαν εἰς Ἀθρῆν, τὸ «Ἀλβατρός». χωρὶς μάλιστα νὰ λάβω καιρὸν νὰ σας συμβουλευθῶ.

— Μὲ πλοίαρχον τὸν Καγιόλ ;

— Μάλιστα. Τὸ «Παναμᾶ» προηγεῖτο κατὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀλλὰ τὸ «Ἀλβατρός» εἶναι ἐκτάκτως ταχὺ καὶ θὰ τὸ καταφθάσῃ εἰς τὰ δύο τρίτα τοῦ ταξιδίου. Ἐπειτα ὁ πλοίαρχος θὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς τὸ «Παναμᾶ» καὶ θὰ καταπλεύσῃ πρὸ αὐτοῦ εἰς τὸν λιμένα.

— Καλῶς ἔπειτα ;

— Ἄμα ἀποβιβάσθῃ ὁ Περὲξ αὐτός, θὰ τὸν παρακολούθησωσιν ὡς λαγῶν δύο ἴχνηλάται καὶ ἄμα πεισθῶν ὅτι δὲν ἀπατῶνται περὶ αὐτοῦ, θὰ τὸν συλλάβουν καὶ θὰ τὸν θέσουν εἰς μέρος ἀσφαλές. Ἀπὸ αὐτῶν θὰ μάθωμεν τοὺς συνενόχους του.

— Αὐτὰ μόνον γνωρίζετε, Σερραφεῖμ ;

— Δὲν εἶναι κἄτι τι ;

— Βεβαίως. Ἄλλ' ἐγὼ δύναμαι νὰ σας γνωρίσω πλείοτερα.

Ὁ βαρόνος ἔτεινε αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν.

— Ἀναγνώσατε, εἶπεν.

— Εἶναι τοῦ Μορέλ, τοῦ ἀντιπροσώπου σας εἰς Ἀθάναν, εἶπεν ὁ Σερραφεῖμ ἰδὼν τὴν ἐπιστολήν.

Ἀνέγνωσεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Βαθυμῶδον ἡ φυσιογνωμία του ἐρωτίσθη.

— Δὲν ἠπατώμην, ἐπιθύρσειν ἀναγινώσκων χαμηλοφώνως περικοπὰς τινὰς τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ Περὲξ αὐτὸς βεβαίως θὰ συλληφθῇ. Αὐτὸς εἶναι ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος. Δὲν θὰ μᾶς διαφύγῃ. Ἄξιος ἀνθρώπος αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Καγιόλ.

«Κύριε βαρόνε,

» Ἡ τύχη παραδίδει ὑμῖν τὸν φονέα τῆς ἐπαύλειος τῆς Βουλώνης. Ὁ βραχίον σας ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἕτερον, δύσκολον δὲ εἶναι εἰς κακούργον τολμῶντα νὰ προσβάλλῃ ὑμᾶς, ν' ἀποφύγῃ τὴν ποινήν του.»

— Προχωρήσατε, εἶπεν ὁ Μάξιμος μετ' ἀνυπομονησίας. Αὐτὰ εἶναι ἄχαρις ταπεινότης.

— Ἐπιβάλλονται ἐκ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, εἶπεν ὁ Σερραφεῖμ. Ὁ Μορέλ εἶναι πολὺ δεξιὸς ἀνθρώπος καὶ ὅλως ἀφοσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντα σας. Πολύτιμος ὑπέρτης !

— Εἶν' ἀληθές.

Ἐξηκολούθησε :

«Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἐκτελεῖ τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν μας καὶ ὅπερ ἐστάθμευεν ἐπὶ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας εἰς εἰς Πόρτο-Πρίντε, ἡ θαλαμηγός σας, τὸ «Ἀλβατρός», κατέπλευσεν εἰς τὸν λιμένα μετὰ τοῦ πλοίαρχου Καγιόλ, κομίζοντος τὰς διαταγὰς σας. Ὁ πλοίαρχος μοι ἀνήγγειλε τὸν φρικτὴν φόνον τοῦ προσώπου, δι' ὃ ἐνδιεφέρεσθε, καὶ τὰς ὑπονοίας τὰς βαρυνούσας κάποιον Περὲξ, Ἰσπανόν, ὅστις θὰ ἐπεβιβάσθη τὴν ἐπιούσαν τοῦ ἐγκλήματος ἐπὶ τοῦ «Παναμᾶ».

» Ἐπομένως διατάχθη ἐπιτήρησις αὐστηρὰ κατὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἀτμοπλοίου τούτου.

» Ἐυκόλως ἀνεγνωρίσαμεν τὸν καλούμενον Περὲξ ἐκ τῶν δοθέντων χαρακτηριστικῶν.

» Ὁ ἐπιβάτης οὗτος κατώκησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Αἰγιάδ», οὗτινος ὁ διευθυντής εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν μας.

» Ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἀφίξεώς του, ὁ Περὲξ οὗτος ἐνεφανίσθη εἰς τὰ γραφεῖά μας, ἀγνοῶν ὅτι εἶμαι ἀντιπρόσωπος ὑμῶν, καὶ μετὰ συνδιαλέξιν μιᾶς ὥρας, καθ' ἣν κατώρθωσα νὰ ἐλκύσω τὴν ἐμπιστοσύνην του, μοι ἐγνωστοποίησεν ὅτι διακυσας ἐμπόριον ἀδαμαντῶν, ὅπερ ἐξήσκει εἰς Βαρκελώνην, εἶναι κάτοχος ἀντικειμένων τινῶν σπανιωτάτων καὶ πολυτιμοτάτων, ἅτινα θέλει νὰ πωλήσῃ.

» Ὑπεσχέθην αὐτῷ ν' ἀγοράσω τοὺς ἀδάμαντας μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἂν δὲν εἰδείκνυτο λίαν ἀπαιτητικὸς εἰς τὴν τιμὴν.

» Μοι ἠλλὰξε πρὸς τούτοις εἰκοσιδύο χαρτονομίσματα τῆς Γαλλικῆς Τραπεζῆς, τὰ ὅποια, ὑποθέτω, ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς προέρχονται.

»Οἱ ἀδάμαντες, οὓς μοι παρουσίασεν, εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Καγιόλ περιγραφόμενοι. Ὁ κύριος Σεραφεῖμ ἔδωκε τὴν περιγραφὴν τῷ πλοίαρχῳ.

»Ὁ Περὲζ οὗτος εἶναι προφανῶς ὁ δρᾶστης τοῦ ἐγκλήματος, ἀγνοεῖ δὲ ὅλως ὅτι ἐπιτηρεῖται.

» Ἀναμένομεν ὁδηγίας σας.

» Ὁ μαρκήσιος Ἄρταν ἐξετέλεσε τὸ ἔτος τοῦτο πολυτελεῖς βελτιώσεις εἰς τὴν ἐν Καρδένας ἰδιοκτησίαν του.

» Βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ Μερσεδὲς ἐγένετο ἐρωμένη του. Λέγουσι πρὸς τοὺς ὅτι ἐγένετο μήτηρ θυγατρὸς ὀνομασθείσης Μαρίας-Εὐαγγελίας, πρὸς ἣν ὁ μαρκήσιος δεικνύει πατρικὴν ἀγάπην.

» Ἴδου εἰδήσεις :

» Αἱ ὑποθέσεις βαίνουνσιν ἄριστα· τὸ μέρος τῆς «Τραπεζῆς τῶν Τροπικῶν» θὰ ἦναι τὸ ἔτος τοῦτο μέγα, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ εὐχαιριστήθητε.

» Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ.

» Ὑμέτερος θεράπων
» ΜΟΡΕΛ ».

Ὁ Σεραφεῖμ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄ ! κύριε βράνε, εἶπεν, ἐκλέγετε τοὺς ὑπασπιστάς σας ὡς ὁ Ναπολέον ὁ πρῶτος.

— Ἄλλ' οὐδὲ δούκας οὐδὲ στρατάρχας τοὺς καθιστῶ.

— Τοὺς πλουτίζετε ὅμως, ὅπερ προτιμότερον. Τί ἀποφασίζετε ;

Ὁ Μάξιμος ἠτένισε τὴν εἰκόνα τῆς νεκρᾶς.

Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνθρωποι συνωμίλησαν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον ὅποιον ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεως αὐτῶν.

ΚΕ'

Ὁ ἐκ Μασσαλίας πλοίαρχος Καγιόλ οὐδαμῶς εἶναι κοινὸς ἄνθρωπος.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ εἶναι λύκος τῆς θαλάσσης ὡς πάντες οἱ αὐτόχθονες Μασσαλιῶται, ἀλλ' οὐχὶ τοιοῦτος οἶους συνήθως τοὺς παριστώσι, σοβαροὺς, σκεπτικοὺς ἕνεκα τῆς ἔξεως τοῦ εὐρίσκεισθαι μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, ἀγριωποὺς καὶ βραβάρους.

Οὐδαμῶς.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, μετ' ὧμων εὐρεῖς καὶ εὐρωστος μετ' ἀνήμας βραχείας καὶ τράχηλον ταύρου, μετ' τὴν κόμην ὑπέρυθρον καὶ τὸ πρόσωπον ἀποπληκτικὸν ἴσως, ἀλλὰ στίλβον ὡς ὀνὸν ἡλίου, εὐθυμος καὶ χαρῆς ἦν τύπος ἀνδρὸς εἰλικρινοῦς καὶ φαιδρῶ.

Τὸ σκάφος δ' ὅπερ ἐκυβέρνα, τὸ «Ἄλβατρός», ἦν ἐξαισία θαλαμηγὸς μικτὴ, ἀτμοκίνητος καὶ ἰστιοφόρος.

Τὸ «Ἄλβατρός», πλοῖον τριακοσίων πενήκοντα τόνων, ἦν ἐστρωμένον ὡς εἰκὼν ἐν καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει, ἢ μᾶλλον ὡς ὄχημα δούκας, ἀπαστράπτον ὡς δάπεδον παλατίου, πλὴν δὲν εἴλικε τὸ βλέμμα ὡς τὰ θωρηκτὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σούφρεν.

Τὰ μόνα αὐτοῦ κοσμήματα συνίσταντο εἰς ἐπίχρυσον στενὴν ταινίαν ἡμισυ μέτρον κάτῳθεν τοῦ σανιδώματος τῶν πλευρῶν, καὶ

εἰς ἐξαισίον πτηνὸν μετ' πτέρυγας ἀναπεπταμένας ἐπὶ τῆς πρῶρας.

Ἦν ὅμως ὠραῖον καὶ στερεὸν σκάφος, ἢ δὲ μηχανὴ αὐτοῦ δυνάμειος διακοσίων πενήκοντα ἵππων παρείχεν αὐτῷ ταχύτητα ὑπερτέραν οἰουδήποτε θωρηκτοῦ.

Ἦτο δὲ ὠπλισμένον διὰ τεσσάρων τηλεβόλων μεγάλης δυνάμειος ὡς εἰ ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἦν πειρατὴς ἢ εἶχε τάσεις πολεμικὰς.

Οὐδεὶς ὅμως ὑπόπτεισέ ποτε τὸν ἐντιμον Μασσαλιώτην ὡς ἔχοντα σκοποὺς ἐπιβλαβεῖς κατὰ τινος.

Ἦν αἰματώδης, ἀλλ' οὐχὶ αἰμοβόρος.

ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ βαρῶνου Ροζενδάλ, ὡς οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ ἕκαστου κράτους, διατελοῦσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς σημαίας των, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἐταξείδευε πάντοτε μετὰ τῆς ἀμεριμνησίας ἀνθρώπου, οὕτινος τὸ βλαάντιον εἶναι πάντοτε πλήρες, δὲν φοβεῖται δὲ τὸν λοιμὸν, ὅπου δὴποτε τῆς γῆς καὶ ἂν εὐρεθῆ.

Ἐξετέλει πιστῶς τὰς διδομένας αὐτῷ διαταγὰς, ἠσθάνετο δὲ εὐχαρίστησιν ἐκτελῶν αὐτάς.

Ὅτε μὲν ἔφερε φορτίον οἴνου Πόρτο, ὅπερ ἐπεβίβαζεν ἀπὸ τῆς Λισθόνης διὰ τὰς εἰναποθήκας τοῦ κυρίου του, ὅτε δὲ ἐκόμιζε συλλογὴν σιγάρων Ἀθάνας ἐκ τῶν διασημοτέρων ἐργοστασίων τῆς Ἀθάνας ἢ τῆς Ματάνζας.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἦν γνωστὸς πανταχοῦ, ὅπου ὑπάρχει λιμὴν, πανταχοῦ δὲ ἔλεγον βλέποντες αὐτόν :

— Ἴδου εἰς λαμπρὸς καὶ γενναῖος ἄνθρωπος !

Ἄλλὰ δὲν ἦτο οἷος ὁ κύριος Σεραφεῖμ, ὁ ἕτερος ὑπάλληλος τοῦ βαρῶνου.

Ὁ κύριος Σεραφεῖμ ἦν δειλὸς καὶ μεμετρημένος, οἰοεὶ κληρικὸς καὶ εὐσεβής, ὀλίγον ὑποκριτής, πλήρης ἐπιτηδεύσεως, βραδύτητος καὶ μέτρων.

Ὁ πλοίαρχος Καγιόλ ἦν ὅλως καρδία, διαχυτικός, διασκεδαστικός καὶ εὐθυμότατος.

Ὁ μετ' αὐτοῦ συναναστρεφόμενος δὲν ἐμελαγχόλει.

Διὰ τοῦτο ὁ Περὲζ, ὅστις ἐκ τύχης (ὑποβοηθηθείσης ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ Μορέλ, ὅστις ἦν ἐκ τῶν διασημοτέρων προσώπων τῶν Ἀντιλλῶν καὶ τῆς ὅλης νοτίου Ἀμερικῆς) κατόκησεν ἐν τῷ αὐτῷ ξενοδοχείῳ, ἐν ᾧ καὶ ὁ πλοίαρχος, εἰλικύσθη πρὸς αὐτόν ἐκ συμπαιδείας ὅλως φυσικῆς, ἥτις πολλάκις ταχέως συνᾶει ἄνθρώπους ἐκ τοῦ αὐτοῦ προερχομένους τόπου.

Ὁ Ἰσπανὸς δὲν ἦτο διαχυτικός. Ἄπαγε. Ὁμίλει ὀλίγα, ὡς εἰ πᾶσα λέξις του ἦν χαρτονομίσμα ἢ ἤξιζε δέκα χιλιάδας φράγκων, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιστῆ τῷ καλῷ Μασσαλιώτῃ, προσφέροντι σιγάρων τοῦ ἐργοστασίου Μοραλὲς ἢ τοῦ Καθονῶν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸ τέκνον τῆς Κανειέρης, ὁ γενναῖος Καγιόλ, ἐκάθητο ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ ἡλῖος εἶδεν ἐν φωτοβόλῳ καὶ λευκῇ θαλάσῃ, ἐν ᾗ καὶ ἡ ἐλαχίστη τῆς κώπης κίνησις ἀνῆπτε μυριάδας φωσφορίζοντων σπινθήρων.

Ἐνώπιον τοῦ ξενοδοχείου Αἰγιᾶδ εὐρεῖα πλατεῖα, τεμνομένη ὑπὸ συμμετρικῶν δένδρο-

στοιχιῶν ἐκτείνεται περιβαλλομένη ὑπὸ ξυλῶν οἰκιῶν ἀποκρυπτομένων ἐν μέσῳ θαυμασίων φυτειῶν τοῦ μαργαρίτου τούτου τῶν Ἀντιλλῶν.

Πανταχοῦ ὑπάρχουσι φοίνικες ὑψόμενοι εἰς τοὺς αἰθέρας ὡς στύλοι ἐκ γρανίτου κατεσκευασμένοι. Σειραὶ δὲ ὀξυφοινίκων καὶ ἄλλων ὑπερμεγέθων δένδρων εὐρηγται ἐκατέρωθεν τῶν δένδροστοιχιῶν.

Ἡ γενικὴ τῆς Ἀθάνας ἀποψὶς ἀναμιμνήσκει τὰς Ἰταλικὰς πόλεις πρὸς τὸ μέρος τῆς Νεαπόλεως τόσον ἐπιχαρίτως φιλοδομημένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ἡ πλατεῖα ἐκείνη ἦν πλήρης περιπατητῶν, οὓς ἡ θερμότης τῆς ἡμέρας ἐτῆρει κεκλεισμένους ἐν ταῖς οἰκίαις των.

Ἐβλεπέ τις ἐκεῖ ἀνθρώπους παντὸς χρώματος ἀπὸ τοῦ ὠραιότερου μελανοῦ τοῦ ἀφρικανοῦ μέχρι τοῦ ἀγνοτέρου λευκοῦ.

Λατρευταὶ μιγάδες, εὐλυγιστοὶ, κομψαὶ καὶ θελκτικαὶ διήρχοντο μειδιῶσαι τῷ πλοίαρχῳ Καγιόλ, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἄλλη σκέψις ἀπησχόλει τὸν νοῦν τοῦ Μασσαλιώτου.

Πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει ἐπιστολὴν ἀνησυχήσασαν αὐτόν.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦν τοῦ Μορέλ, τοῦ διοικητοῦ τῆς «Τραπεζῆς τῶν Τροπικῶν», τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ βαρῶνου Ροζενδάλ.

Ὁ πλοίαρχος εἶχεν ἀναγνώσει καὶ ἐπαναγνώσει αὐτὴν πολλάκις.

Δὲν ἠδύνατο νὰ παρανοήσῃ τὸ περιεχόμενον.

Τὸ ὕψος τοῦ Μορέλ ἦν καθαρὸν ὡς τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης.

Ὁ Καγιόλ κατέπιεν ἐπανειλημμένως ἡμίσειαν δωδεκάδα ροφήσεων Μόκας καὶ ἀνῆψε σιγάρων Κούδας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρριπτε τὸ βλέμμα ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς οἰκίας, ἥτις ἦν ὡς παλάτιον ἐν μέσῳ τῶν ἀθλιῶν οἰκημάτων τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς πλατείας καὶ ἐπὶ τοῦ προμετώπου τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε γεγραμμένη χρυσοῖς γράμμασιν ἡ λέξις : «Τραπεζα».

Ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, ὁ Περὲζ Σερένο συνωμίλει μετὰ τινος κυρίου τεσσαρακοντούτου περιόπου, σοβαροῦ καὶ ἀξιοπρεποῦς, καθημένου ἐπὶ ἀνακλιντροῦ ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ὁ κύριος οὗτος ἦν ὁ κύριος Μορέλ, ὁ διοικητὴς τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ τραπέζιτης ἐφόρει ἐνδυμασίαν ἐκ λευκοῦ λινοῦ ὑφασματος.

Ὁ ψιάθινος πῖλός του ἔκειτο παρὰ τὸ γραφεῖον.

Ἡ φυσικογνωμία τοῦ κυρίου Μορέλ ἀπέπνεεν ἠδύτητα. Θὰ ἐξελάμβανε τις αὐτόν δι' ἱατρὸν μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον τοῦ χρήματος. Τὸ πρόσωπόν του ἦν ἐπιμελῶς ἐξυρισμένον, πλὴν δύο βραχειῶν παραγναθιδῶν, ἐφαίνετο δὲ εὐγενὴς καὶ καλοκάγαθος.

— Λοιπόν, εἶπομεν ὅτι μοι παραχωρεῖτε τοὺς ἀδάμαντας εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἐκατὸν εικοσιπέντε χιλιάδων φράγκων, ἤρξατο λέγων. Εἴμεθα σύμφωνοι ;

— Εἶναι πολὺ ὀλίγων.

— Δὲν δύναμαι νὰ δώσω περισσότερα.

Καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησιν :

- Είμεθα σύμφωνοι ;
 - Μάλιστα. Ἐκατὸν εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκων.
 - Τοῖς μετρητοῖς.
 - Ἐννοεῖται.
 - Θὰ σὰς μετρήσω λοιπὸν τὸ ποσόν.
- Πῶς τὸ θέλετε ;
- Εἰς χαρτονομίσματα.
 - Γαλλικὰ ;
 - Ἄν θέλετε.
 - Θὰ ἐπανέλθετε λοιπὸν εἰς Γαλλίαν ;
 - Δὲν ἀπεφάσισα, ἀλλ' αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα ἀλλάσσονται παντοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

- Ὡς τὴν πρώτην φοράν ;
- Ναί. Μ' ἐφόναξε σιγά-σιγά καὶ μοῦ ἔρριψε μίαν ἐπιστολήν.
- Τὴν ἔχεις τὴν ἐπιστολήν αὐτήν ;
- Ὅχι· ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσα, τὴν ἔσχισα.
- Ἐνθυμεῖσαι τί ἔγραψεν ;
- Ναί.
- Εἰπέ μοι.
- Ἐγραψεν ὅτι ὁ Ἀδριανὸς δὲν μ' ἐλθισμόνει, ὅτι θὰ μὲ ἠγάπα πάντοτε, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ χαμηλοφώνως.
- Μόνον αὐτό ;
- Ἐγραψε προσέτι ὅτι τὴν ἐπομένην, εἰς τὰς ἑνδεκά τὸ ἑσπέρασ, ἔπρεπε νὰ μὴ λείψω νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἦτο ἐκεῖ καὶ κατὰ εἶχε νὰ μοὶ εἴπῃ.
- Ὁ ἄθλιος, ὁ ἄνθρωπος ! ἐψιθύρισε νὰ παιδαγωγός.
- Καὶ ἐπανέλαβε δυνατῇ τῇ φωνῇ :
- Τί ἄλλο ἔγραψεν ;
- Δὲν ἤξεύρω πλέον.
- Καὶ τὴν ἐπομένην, ἀπατήσασα τὴν μητέρα καὶ τὸν πατέρα σου, ἐξῆλθες τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ προσενήσης θόρυβον, καὶ μετέβης εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου ;
- Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ, δὲν ἠδυνήθην.
- Ἄ ! καὶ δικαί ;
- Διότι τὴν ἰδίαν ἑσπέραν καὶ ὥραν ἀνεχωρήσαμεν διὰ Παρισίους.
- Εὐτυχῆς σύμπτωσης ! ἐσκέφθη ἡ κυρία Δουράνδου.
- Ὁ Ἀδριανὸς μὲ ἤκουεν, ἦτο ἐκεῖ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεανίς, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδον. Ἦτο πυκνὴ ὁμίχλη καὶ ἡ νύξ σκοτεινὴ πολὺ. Καὶ ἔπειτα ὁ Ἀδριανὸς ἦτο κεκρυμμένος βεβαίως, διότι φοβεῖται τὸν πατέρα μου. Τί εἶπεν, ὅταν μὲ εἶδε ν' ἀναχωρῶ, δὲν γνωρίζω, θὰ ἐλυπήθη ὅμως πολὺ, διότι

καὶ ἐγὼ ἦμην λυπημένη. Ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε...

— Ὅχι.

— Μίαν ἡμέραν, ὅταν σπουδάσω καὶ μάθω πολλὰ πράγματα, θὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ θὰ τὸν ἐπανιδῶ... μοὶ τὸ ὑπεσχέθη ὁ πατέρας.

— Ἐὰν ἦναι ἔτσι, ἀγαπητή μου, ἀρχίζομεν ἀπὸ αὐριον τὴν ἐργασίαν· θὰ μελετᾶς καὶ θὰ μάθῃς πολλὰ πράγματα.

— Ναί, δὲν ἔχει οὕτω ; Γρηγόρα, γρηγόρα, πολλὰ πράγματα !

Καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας :

— Εἶμαι εὐχарιστημένη, πολὺ εὐχарιστημένη, εἶπε· θὰ μάθω πολλὰ πράγματα, καὶ ὁ Ἀδριανὸς θὰ ἐπανέλθῃ, μοὶ τὸ ὑπεσχέθη ὁ πατέρας.

— Παράδοξεν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Δουράνδου, περὶ τοῦ πατρὸς τῆς πάντοτε, περὶ τοῦ πατρὸς τῆς ὁμιλεῖ, οὐδέποτε δὲ καὶ περὶ τῆς μητρὸς τῆς.

I

Ἀνάστασις.

Ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἠπατήθη εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ὅτι δυσχερὲς ἀνελάμβανεν ἔργον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐθεώρησεν αὐτὸ ἀνώτερον τῶν δυνάμεών τῆς. Ἀπέβλεπε μόνον εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς ὃν ἐβασίζετο καὶ ἠσθάνετο ὅτι ὁ κόπος δὲν θὰ ἦτο μέγας· ἄλλως δὲ ἡ ἀγάπη, ἣν κατώρθωσε νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ ἡ Χρυσουγὴ, ἡ σχεδὸν μητρικὴ στοργή, ἣτις ἐξεχειλιζεν ἐκ τῆς καρδίας τῆς καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν ἐξεπλήσσετο, ἐνέπνεεν αὐτῇ οἰονεὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ ζῆλον, οὗς οὐδέποτε ἠσθάνθη.

Τὸ ν' ἀγαπήσῃ, νὰ προσκολληθῇ καὶ ν' ἀφοσιωθῇ ἦτο ἔργον τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην, ἣτις πολλὰ εἰδονοπάθησε καὶ ἣτις ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἔζησε χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ποιήσῃται χρῆσιν τῶν θησαυρῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς, οὗς ἐτήρησεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ὡς παραμυθίαν τῶν θλίψεων αὐτῆς, ὡς ἀνακούφισιν τῶν πικριῶν καὶ τῶν λυπῶν τῆς.

Ναί, ἔβλεπέ τις ὅτι ἡ κυρία Δουράνδου εἰδονοπάθησεν, ὅτι εἰσέτι ὑπέφερε καὶ ὅτι οὐδὲν ἤλπιζε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τῶν δαινοπαθημάτων αὐτῆς.

Προφανῶς μεγάλη ἐγκαρτέρησις, ἀντλουμένη ἐκ τοῦ αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἐνίσχυε τὸ θῆμα τοῦτο τῆς εἰμαρμένης· εἶχε συνειθίσει εἰς τὴν τύχην τῆς, ἴσως ὅμως δὲν ἀπεδέξατο αὐτὴν ἀγογγύστως.

Τοσοῦτον ταπεινωτικὸν τῇ ἐφαίνετο νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ὥστε ἐδυσκολεύετο μεγάλως νὰ τὸ πράξῃ, καὶ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἠπιότητος καὶ τῆς ἀναλλοιώτου ἀγαθότητος τὸ νὰ ἐκδηλώσῃ μετάνοιαν ἐθεώρει ὅτι θὰ ἐξελαμβανέτο ὡς ἐπιθυμία ἐκ μέρους αὐτῆς νὰ τύχῃ ἀφέσεως.

Ὡς εἶπομεν, ἡ γυνὴ αὕτη ἔπρεπε ν' ἀγαπᾶ, ἄλλως δ' ἔζη διὰ ν' ἀγαπᾶ.

Τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας τῆς πόθους οὐδεμία ἄλλη πλὴν τῆς Χρυσουγῆς, τῆς παι-

δικῆς ταύτης κόρης, ἠδύνατο νὰ ικανοποιήσῃ.

Ἐὰν τῇ παρουσιάζοντο πενήτηντα καὶ ἑκατὸν μαθήτριά, πάλιν μεταξὺ αὐτῶν θὰ ἐξέλεγε τὴν Χρυσουγὴν.

Ἡ Χρυσουγὴ ἀπῆτειτο διὰ νὰ μεταδώσῃ τὴν ἀγάπην, τὴν στοργὴν καὶ μέρος τοῦ μητρικοῦ ἔρωτος, ὃν μόλις διέχυσεν ἄλλοτε ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἡ Χρυσουγὴ, ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη, ἣς ἐμελλε νὰ μορφώσῃ τὴν καρδίαν, νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ ἣν ἐμελλε ν' ἀναζωογονήσῃ καὶ νὰ δημιουργήσῃ τρόπον τινά.

Τῇ εἶπον :

— Θὰ εἶσθε ὀλίγον καὶ μήτηρ τῆς.

Καὶ ἐκείνη εἶπε καθ' ἑαυτὴν :

— Θὰ ἦμαι ἐντελῶς μήτηρ τῆς !

Καὶ ἠλήθευσε τοῦτο.

Οὐδὲν ἔπρόσεξεν ὅτι ἡ Χρυσουγὴ ἐπλησίαζεν εἰς τὸ δέκατον ἑβδομον τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτος· τὴν ἐξέλαβεν ὡς νήπιον καὶ τὴν ἔλαβεν ὡς ἀπὸ τοῦ λίκνου, ὡς ἂν εἰ ἐπανήρητο ἀπὸ τῆς τροφῆς αὐτῆς.

Ἐπὶ τινα χρόνον δὲν ἐφαίνετο ὡς παιδαγωγός, ἀλλὰ μὴτηρ προσεκτικὴ καὶ πλήρης στοργῆς καὶ μερίμνης, ἣτις ἐπεδαψίλευε τὰς θωπείας αὐτῆς καὶ τὰς ἠδυλογίας, ἣτις περιεκάλυπτε τὸ παιδίον διὰ τῆς μητρικῆς αὐτῆς πνοῆς, ἐμβάλλουσα αὐτὴν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν καρδίαν του, ἵνα θιγθῶσιν ἐπαλλήλως πᾶσαι αἱ χορδαί.

Ὡ ! πόσον καλῶς ἐνεθυμεῖτο ὅτι ἐχρημάτισε μήτηρ !

Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκειτο ἄρα γε εἰσέτι πλησίον τέκνου ἄλλης γυναικός, ὅπερ τῇ ἔδωκεν ἡ τύχη ; Δὲν ἔπραττεν ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς, ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτῆς θυγατρὸς, ἐὰν εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν ἀναθρέψῃ ;

Καὶ δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὸ τέκνον ὑπὲρ ἕτεκε τὴν ἰδίαν ἀποστολήν, ἣν ἡ φύσις ἐπιβάλλει εἰς πᾶσαν μητέρα, ἀλλ' εἶχε νῦν τὴν ἰεράν ταύτην ἀποστολήν.

Ναί, δὲν θὰ ἔπραττεν ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀλλ' ἡ ὅ,τι ἔπραττεν ὑπὲρ τῆς Χρυσουγῆς, καὶ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλην τὴν ἀποστολήν τῆς, διότι ἡ Χρυσουγὴ, μεθ' ὅλην τὴν ἡλικίαν τῆς, ἦτο ἀκόμη παιδίον.

Τοσοῦτον δὲ καλῶς ἐξεπλήρου τῆς μητρὸς τὸ πρόσωπον, ὥστε ἐπῆρχοντο στιγμαί, καθ' ἃς λησμονοῦσα τὴν θέσιν τῆς καὶ τὴν κυρίαν Δελώρμ καὶ τὸν κ. Δελώρμ, ἐπίστευεν ὅτι ἡ Χρυσουγὴ ἦτο πράγματι θυγάτηρ τῆς.

Ὅτε ἠνῶσει ἐξαίφνης τὸ λάθος, εἰς ὃ ἡ καρδία τῆς τὴν ἔρριπτε, τῇ καθίστατο ἀλγεινὴ ἡ ἀπὸ τῆς ἀπατῆς ταύτης ἀπαλλαγὴ ἠσθάνετο συντριβομένη τὴν καρδίαν τῆς, τὸ στῆθος τῆς ἠσθμικεῖ καὶ θερμὰ ἀκροα ἔφερε τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

Ἄλλοτε πάλιν, παρατηροῦσα τὴν Χρυσουγὴν, ὡς ἂν εἰ ἐνωπτρίζετο εἰς τοὺς ὠρικούς καὶ διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς νεανίδος, ἐξεπλήσσετο αἰσθανομένη τὰς αὐτὰς χαρμονάς, περιπίπτουσα εἰς τὴν αὐτὴν εὐφροσύνην, εἰς τὴν αὐτὴν ἔκστασιν εἰς ἃς καὶ ἄλλοτε, ὅτε ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ λίκνου ἐθεώρει τὴν ὠραίαν καὶ ζαυθὴν τοῦ τέκνου τῆς κεφαλῆν.

Παράφορος τότε ἐκ τῆς ἀκατανικήτου

χαράς, ἐλάμβανε τὴν Χρυσουγὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἔθλιβεν αὐτὴν παρὰ πόρῳ ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους της, τὴν ἐβαυκάλλιζε, τὴν κατησπάζετο καὶ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἤρχετο εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὰ χεῖλη της.

— Μαμά μου, μαμά μου, ἔλεγεν ἡ νεανίς, ἀποδιδοῦσα πολλαπλάσια τὰ φιλήματα, ἄτινα ἐλάμβανε.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεσπίρτησε σύσσωμος καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς, ὅτε τὸ πρῶτον ἡ Χρυσουγὴ τῇ ἔδωκε τὸ γλυκὺ τοῦτο ὄνομα.

Ἡ Χρυσουγὴ ἔμεινεν ἐνεή, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ ἐκστομίση τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην λέξιν.

— Διατί δὲν μὲ λέγεις πλέον μαμά; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Δουρανδου ἐν στιγμῇ, καθ' ἣν ἐκράτει τὴν μαθήτριά της ἐπὶ τῶν γονάτων, σφιγγουσα αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Διὰ νὰ μὴ σὰς κάμω νὰ κλαίετε, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν σὰς ἔκαμα καὶ ὑπεφέρατε πολὺ.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητῆ μου· ἀπ' ἐναντίας μὲ ἔκαμες νὰ αἰσθανθῶ μεγάλην χαράν.

Ἐκτοτε, καὶ ἐνώπιον τῆς κυρίας Δελώρου καὶ ὁσάκις ἦσαν μόναι ἡ λέξις «μαμά», προφερομένη μετὰ τρόπου ὅστις κατηχαρίσσει τὴν παιδαγωγόν, ἀνεβιάζετο συχνάκις εἰς τὰ χεῖλη τῆς Χρυσουγῆς.

Οὕτως ἐπαιδαγωγεῖτο ἡ κόρη, καὶ ἡ παιδαγωγὸς διὰ γλυκεῖων καὶ τρυφερῶν λόγων καὶ δι' ἐνδιαφεροσῶν ὁμιλιῶν, προσιτῶν εἰς τὴν διάνοιαν τῆς μαθητριάς ἔδωκε τῇ νεανίδι τὴν ἀγωγὴν ἧς ἐσπερεῖτο.

Ἡ κυρία Δουρανδου ἠσθάνθη ὅτι ὤφειλε πρὸ παντός ν' ἀπευθυνθῇ εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεανίδος, γενῶσα ἐν αὐτῇ καὶ ἀναπτύσσουσα πάντα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, καὶ μόνον διὰ τῆς καρδίας της ἐμόρφωσε τὴν τῆς μαθητριάς της.

Βιβλίων χρῆσις ἐγένετο σπανιώτατα· ἡ Χρυσουγὴ κατ' ὄρθου ν' ἀντιλαμβάνηται καὶ νὰ κατανοῇ τὰ διδασκόμενα διὰ διαφόρων ἄπλων καὶ ὀρθῶν ἐξηγήσεων καὶ παραστάσεων.

Βραδέως καὶ βαθμηδὸν ἡ νεανίς ἐδιδάσκετο· ἡ μνήμη αὐτῆς τὴν ἐβοήθει μεγάλως, διότι ἤρκει νὰ ἐνοήσῃ τι, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐπαναλάβῃ πλέον ἡ παιδαγωγὸς, καθόσον ἡ μικρὰ τὸ ἐγνώριζε.

Ἡ κυρία Δουρανδου ἔβαινεν εὐθὺ πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν μετὰ συνετῆς βραδύτητος, κατὰ πρόγραμμα βαθμιαῖον, μετὰ τάξεως, μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως, μετὰ μεγάλῃς λεπτότητος καὶ ἄκρας περισκέψεως.

Εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, μεμιγμένης ὑπὸ μεγάλῃς χαρᾶς, ἐκπληρούμενον τὸ φαινόμενον εἰς ὃ ἤλπισαν, τὴν ἀνανηψιν δηλαδὴ τοῦ πνεύματος τῆς νεανίδος, τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας της, ἐλευθερουμένης διαδοχικῶς ἀπὸ τῶν περιορισμῶν, οἵτινες ἐδέσμευον αὐτήν. Ἐν δικστήματι ὀλιγωτέρῳ τῶν ἑξ μηνῶν ἐτελέσθη τὸ θαῦμα τοῦτο.

Νῦν σχεδὸν ἄνευ προσπαθείας ἡ Χρυσουγὴ ἐνόει πάντα· μία τῶν φυσικῶν αὐτῆς δυνάμεων, ἡ ἀντίληψις, ἦτο ἐκτακτῶς ἰσχυρὰ, μεγάλην δὲ ἠσθάνετο ἡ κόρη χαράν,

ὅτε σχεδὸν μόνη ἀντελαμβάνετο τινος, τὸ ἐνόει καὶ εὕρισκεν ὄρισμὸν τινα.

Σχεδὸν πάντοτε ἐσυλλογίζετο ὀρθότατα, μελονότι τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τὰς ἰδέας αὐτῆς ἐνέπνεε συχνάκις ἡ καρδία.

Καθόσον ἐδιδάσκετο, ἠύξανε ἡ ἀνυπομονησία της πρὸς τὴν μάθησιν, ἀλλ' ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἤθελε ν' ἀποστῆ τοῦ προβλεπόμενου προγράμματος, καὶ πολλάκις ἠναγκαζέτο νὰ χαλιναγωγῇ τὴν ἄπληστον τῆς Χρυσουγῆς περιεργίαν.

Βεβαίως μίᾳ κόρῃ δικαιοῦται νὰ μάθῃ πολλά, μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὸν κύκλον τῶν διδασκόμενων συνήθως, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ τινα ἐξ αὐτῶν, ἄτινα δεόν νὰ θίξῃ τις μετὰ μεγάλῃς περισκέψεως.

Διὸ, ἀφροῦ ἡ κυρία Δουρανδου μετὰ μεγάλῃς περισκέψεως, προσοχῆς καὶ λεπτότητος ἐξήγησε τῇ Χρυσουγῇ τί ἐστὶ κόσμος, κοινωνία, ζῶσα ὑπὸ κοινούς τοῖς πᾶσι νόμους, οἱ πᾶς τις ὀφείλει σεβασμὸν καὶ ὑπακοήν, καὶ τῇ εἶπε τί ἐννοεῖται διὰ τῆς λέξεως πολιτισμὸς, τῇ ὠμίλησε περὶ τῶν πολλαπλῶν τῆς γυναικὸς καθηκόντων, περὶ τῆς μεγάλῃς ἀποστολῆς, εἰς ἣν κέκληται, καὶ περὶ τῆς θέσεως, ἣν ὀφείλει νὰ καταλάβῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξηγουμένου λαοῦ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐδιδάσκε πάντοτε ἀπλοῦστατα τὴν μαθήτριάν αὐτῆς· ἡ ἐξήγησις ἐκάστου πράγματος ἤρχετο καταλλήλως καὶ πᾶν ἀντικείμενον ἀνεπτύσσετο ἐν οικειᾷ συνομιλίᾳ.

Συχνάκις ἡ νεανίς ἔμενε ρεμβαζουσα κατόπιν ὁθείσης ἐξηγήσεως, ἔχουσα τεταπεινωμένην τὴν κεφαλήν ἐπὶ τοῦ στήθους.

Ἐσκέπτετο δὲ ὅτι ἤκουε, μετ' ὃ ὑψοῦσα τὴν κεφαλήν :

— Ναί, ἔλεγε, ἐνόησα καλῶς.

Καὶ διὰ νὰ εὐαρεστήσῃ τὴν παιδαγωγόν της, ἔριπτε τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τραχήλον αὐτῆς καὶ τὴν περιεπτύσσετο.

Ἡ Χρυσουγὴ δὲν ἐμάνθανε χωρὶς νὰ ἐκδηλοῖ ἐνίοτε μεγάλην ἐκπληξιν, τοιαύτην δὲ ἀπορίαν ἐξεδήλωσεν, ὅτε ἤκουσε τὴν κυρίαν Δουρανδου λέγουσαν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ ἀγαθοὶ καὶ κακοί, ἄρρενες καὶ θήλειαι, καὶ ὅτι ἐὰν πάντες οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ ἔχωσι νόμους, νόμους βασιζομένους ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δικαιοσύνης, οἱ νόμοι οὗτοι ἐγένοντο πρὸς προστασίαν τῶν ἀγαθῶν καὶ πρὸς τιμωρίαν τῶν κακῶν.

Ἡ Χρυσουγὴ δὲν εἶχε σκεφθῆ μέχρι τοῦδε ὅτι ἦδυνετο νὰ ὑπάρχωσι καὶ κακοὶ ἄνθρωποι.

Ἐτέρῳ ἀπορίαν ἐδείξεν ἡ Χρυσουγὴ ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ πραγματὰ κατὰ συνήθειαν, καὶ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐπιβάλλων διὰ τῶν νόμων τοῦ τάξιν πραγμάτων εἰς τὰς κοινωνίας ἀντιστρατεύεται πολλάκις πρὸς τοὺς μεγάλους νόμους τῆς φύσεως.

Ἐνόησεν ὅμως εὐχερῶς ἡ κόρη τ' ἄπειρα τοῦ πολιτισμοῦ ἀγαθὰ, ὅτε κατέδειξεν αὐτῇ ἡ παιδαγωγὸς τί ἦτο πραγματὶ ὁ κόσμος ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς χρόνοις, καθ' οὓς ὁ τοῦ ἰσχυροτέρου νόμος ἐκράτει πάντων τῶν ἄλλων.

Ἄλλως δὲ ἡ κυρία Δουρανδου ἐμάνθανεν αὐτὴν ταῦτοχρόνως τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν

κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ κατεδείκνυεν αὐτῇ διὰ συγκρίσεως ὅτι ἀπόλυτος ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ ἐκπολιτισθῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἀναγκαζόμενοι νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς νόμους θεσπισθέντας πρὸς τὸ καλὸν πάντων.

Κατ' ἀνάγκην ἡ κ. Δουρανδου, ἀφροῦ εἶπε τῇ Χρυσουγῇ ὅτι ὑπάρχουσιν ἀγαθοὶ καὶ μοχθηροί, ἐνέπνευσεν αὐτῇ θαυμασμὸν πρὸς πᾶν τὸ καλόν, τὸ μέγα καὶ τὸ ὠραῖον, ἐδέησεν ν' ἀντιπαράσῃ εἰς πάντα τὰ ἀγαθὰ τὰ εὐγενῆ καὶ τὰ ὑπέρογα αἰσθήματα καὶ τινα τῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν παθῶν, ἄτινα ἐξευτελιζοῦσι τὸν ἄνθρωπον.

Κατέδειξε τὸν μὲν ἀνυψούμενον καὶ ἐξευτελιζόμενον διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, τὸν δὲ καταβιβαζόμενον, ἐξευτελιζόμενον, ἐκπίπτοντα ἐκ τῆς ἀγάπης τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν γινωσκόντων αὐτόν, διότι ἐγένετο δούλος ἐνός τῶν κακῶν καὶ φοβερῶν ἐκείνων παθῶν, ἄτινα ἀπὸ τοῦ μεγαλειτέρου ὕψους δύνανται νὰ καταρρίψωσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀποστροφῆς.

Ἡ κυρία Δελώρου οὐδένα ἐδέχετο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς, ἡ δὲ Χρυσουγὴ μόνον μετὰ τῆς παιδαγωγῆς ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ καὶ ἐνίοτε μετὰ τῶν ὑπηρετῶν.

Ἐκ τοῦ παραθύρου της καὶ ὅτε ἐξήρχετο εἶτε πεζῇ εἶτε ἐφ' ἀμαξῆς ἐβλεπεν ἐν ταῖς ὁδοῖς διαβάτας, ἄνδρας, γυναῖκας, νεανίδας, γέροντας καὶ παιδιὰ καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὴν κυρίαν Δουρανδου, ὁ κόσμος δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτὴν ἄγνωστόν τι.

Ἡδύνατο ἤδη νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναδειχθῇ διὰ τοῦ παραστήματος, τῆς χάριτος, τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ζωηρότητος τοῦ πνεύματός της, μελονότι δὲν εἶχεν εἰσέτι τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν ὑγίαν παιδείαν, ἃς ἐπέθυμει νὰ τῇ δώσῃ ἡ παιδαγωγὸς της.

Ἡ κ. Δουρανδου ἀπετέλεσεν οἰονεὶ ἀναστάσεως θαῦμα, τοῦτο δὲ ἠσθάνετο ἡ Χρυσουγὴ, ὅταν ἔλεγε :

— Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἰδίᾳ, νομίζω ὅτι δὲν ὑπῆρχον πρότερον.

Καὶ ὅμως ἐνεθυμῆτο εὐλαβῶς τινα τοῦ παρελθόντος αὐτῆς βίου.

Δὲν ἐληθμόνει τὸν πατέρα της, τοῦναντίον ἐσκέπτετο αὐτὸν συχνότατα καὶ ὅτε ὠμίλει περὶ τοῦ κυρίου Δελώρου πρὸς τὴν κυρίαν Δουρανδου, ἐπραττε τοῦτο, ἵνα τῇ ἐπαναλάβῃ πόσον ἦτο ἀγαθὸς καὶ φιλόστοργος καὶ πόσον ἦτο ἄξιος ν' ἀγαπάται.

— Ποία χαρὰ, ποῖον εὐτύχημα δι' αὐτόν, ἔλεγε μὲ ἀπαστραπτοντας ὀφθαλμούς, ὅταν θὰ ἐπανέλθῃ δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ καὶ τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς σὰς.

Οὐδὲ τὸν φίλον της Ἀδριανὸν ἐληθμόνει· δὲν ἦτο τάχα ἐκεῖνος πρῶτος, ὅστις διεφώτισεν ὀλίγον τὸν νοσοῦντα αὐτῆς ἐγκέφαλον;

Τέσσαρα πρόσωπα εἶχον νῦν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ της, καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα ἀπετέλουν δι' αὐτὴν τὸν κόσμον παντὰ, ταῦτα ἐφύλαττεν ἐκεῖ ἐνθά συνήνωσεν αὐτά· ἵνα μηδέποτε τ' ἀποχωρίσῃ.

Νῦν, ὅποτε δὲν ἦτο πλέον ἡ ἄλλοτε ἀμαθής, ἐγίνωσκε καλῶς τί ἐπραττε.

Δὲν ἐλησμόνησε τὸν Ἀδριανόν, διότι ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος αὐτῆς φίλος, διότι ἦτο ὁ σύζυγος, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει.

Καὶ συχνάκις ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ, ἔχω τὴν οἰκογένειάν μου, τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τὴν παιδαγωγόν μου, ἢ ὅποια εἶναι δευτέρα μητέρα, καὶ τὸν σύζυγόν μου.

Ἡ κυρία Δουράνδου οὐδὲν τῆ ἀπηγόρευσε νὰ τῆ ἠμιλῆ περὶ τοῦ νέου.

— Ὁ Ἀδριανὸς κατοικεῖ εἰς Παρισίους, τῆ ἔλεγε· πῶς λοιπὸν συμβαίνει, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσωμεν ποτέ, ἐνῶ ἐρχόμεθα σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν ;

— Οἱ Παρίσιοι εἶναι τόσον μεγάλη πόλις ! Καὶ ἔπειτα πιθανὸν ὅταν ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς τὰ βουλευθάρτα, εἰς τὰ Ἡλύσια ἢ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλόνης νὰ μὴν εἶναι ἐκεῖ καὶ ὁ κύριος Ἀδριανός.

— Παρατηρῶ πάντοτε μήπως τὸν ἴδω.

— Εἶναι δύσκολον εἰς τόσον πλῆθος.

— Ἡξέυρετε ὅτι ἔχω καλοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν θέλω νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ σκέπτεσαι τὸν κύριον Ἀδριανόν, ἀγαπητῆ μου, ἀλλ' ἴσως πράττεις κακῶς. Τίς οἶδεν ἂν ὁ νέος αὐτὸς δὲν σ' ἐλησμόνησεν ;

— Ὡ ! ὦ ! μὴ τὸ λέγῃς ! Ὁ Ἀδριανὸς μοὶ εἶπεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ καὶ δὲν δύναται νὰ μὲ λησμονήσῃ !

Ἐπειδὴ ἡ Χρυσουγὴ ἐγνώριζεν ὅτι ὑπῆρχον ἐν Παρισίοις θεάματα, διότι ἡ κυρία Δουράνδου, δοῦσα αὐτῆ πρὸς ἀνάγνωσιν τὸν Κορνήλιον, τὸν Ρακίαν, τὸν Μολιέρον καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ δράματα, τῆ ἐξήγησε πῶς παριστάνοντο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰ δράματα ταῦτα καὶ αἱ κωμῳδαὶ ὑπὸ ἠθοποιῶν ὑποδυομένων τὰ ἐν αὐτοῖς πρόσωπα, ἐξεδήλωσε πλειστάκις τὴν ἐπιθυμίαν νὰ παρασταθῇ εἰς θεατρικὴν παράστασιν, ἀλλ' ἡ κυρία Δελώρμ, ὀχυρομένη εἰς τὰς διαταγὰς, ἃς τῆ ἔδωκεν ὁ κόμης Δελασέρ, ἀπεκρίνετο πάντοτε !

— Ἀργότερα.

Ἡμέραν τινα ἡ Χρυσουγὴ δὲν εὐχαριστήθη ποσῶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως αὐτῆς· εἶχεν ἰδίαν θέλησιν καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἠπιότητα καὶ τὴν εὐπειθειάν της ἐπέμεινε ὅπως τὴν δὴγήσωσιν εἰς τὸ θέατρον.

Ἡ κ. Δελώρμ εἰς ἀμνηχανίαν περιστάσα συνεβουλεύθη τὴν παιδαγωγόν.

— Ὡ ! ἐννοῶ τὴν περιεργίαν της, ἀπεκρίθη ἡ κ. Δουράνδου, εἶναι φυσικωτάτη.

— Τότε νομίζετε, ὅτι πρέπει νὰ ἐνδύσω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της ;

— Νομίζω.

— Δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ;

— Οὐδένα κίνδυνον βλέπω.

— Εἰς ποῖον θέατρον νὰ ὑπάγωμεν ;

— Εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον κατὰ πρότιμην· θὰ παρασταθῇ ἐκεῖ σπουδαιότατον δράμα : « Ἡ Κόρη τοῦ Ρολάνδου ».

— Θὰ ἔλθετε μαζί μας ;

— Ὁχι, σὰς εὐχαριστῶ.

— Διατί ;

— Παρήτησα πρὸ πολλοῦ ὅλας τὰς διακεδᾶσεις.

— Καὶ ὁμως...

— Μὴ ἐπιμένετε, κυρία, διότι αὐξάνει

τότε ἡ λύπη μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συνοδεύσω τὴν ἀγαπητῆν μου μαθήτριαν.

Ἡ Χρυσουγὴ ὑπερεχάρη, ὅτε ἡ κυρία Δελώρμ τῆ εἶπεν, ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην θὰ μετέβαινον ὁμοῦ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον.

Ἡ νεανίς μικρὰν εἶχεν ἰδέαν περὶ θεάτρον λαμπρῶς πεφωταγωγημένου ὑπὸ πολυφώτων, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέμενε νὰ ἴδῃ πράγματα, τὰ ὅποια θὰ τῆ ἐπροξένουν νέας ἐκπλήξεις.

Καὶ ἐνῶ ἐσκέπτετο περὶ τῆς νέας καὶ ἀγνώστου ἡδονῆς, ἣτις ἐμελλε νὰ παρυσιασθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Ἐκεῖ θὰ ἐπανίδω τὸν Ἀδριανόν.

Δὲν ἔλαβεν ὁμως τὴν εὐχαρίστησιν ταύτην.

Εἰς μάτην ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν μαρκήσιον Βερβείν πανταχοῦ ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Καὶ ἐδυσθύμησε μὲν ὀλίγον διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, ἀλλὰ θαμβωθείσα ὑπὸ τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐλησμόνησεν αὐτὴν· ἡ προσοχὴ της συμπᾶσα προσηλώθη εἰς τὴν ἔντευχον τῶν ἠθοποιῶν παράστασιν καὶ εἰς τὸ μέγα ἐνδιαφέρον τοῦ δράματος, καὶ μολοντί δὲν εἶδε τὸν Ἀδριανόν, ἐπέστρεψε κατ'ευχαρίστησιν ἐκ τῆς πρώτης εἰς τὸ θέατρον μεταβάσεώς της.

Τῆ ἐπιούσῃ εἶπεν εἰς τὴν κ. Δουράνδου περιπτυσσομένη αὐτὴν :

— Ὑπάρχει ἀκόμη νέον τι δι' ἐμέ.

— Τί λοιπὸν ;

— Πλῆθος ἰδεῶν καὶ διανοημάτων εἰς τὴν κεφαλὴν μου, καὶ νομίζω ὅτι δι' εὐρέως παραθύρου ἀνοιχθέντος αἴφνης εἰσέρχεται ἄπλετον φῶς, ἐν ᾧ περιβάλλομαι.

Ἡ παιδαγωγὸς ἐμειδίασε μειδιάμα ἀνεμῆνευτον.

— Καταντῶ εἰς τὸ τέρας τοῦ ἀνατεθέντος ἔργου μου, εἶπε καθ' ἑαυτὴν· ὁ κύριος Δελώρμ δύναται νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τοῦ ταξιδίου του· δύναμαι τώρα νὰ τῷ παρουσιάσω τὴν θυγατέρα του !

ΙΑ'

Ἡ ἐπάνοδος.

Ἡ κυρία Δελώρμ καὶ ἡ κυρία Δουράνδου συνενεούοντο κάλλιστα.

Ἡ πρώτη προσεφέρετο πρὸς τὴν παιδαγωγόν ὡς πρὸς ἴσῃν, οὐδέποτε ἐδόθη παραμικρὰ ἀφορμὴ δυσαρρεσκείας ἢ ψυχρότητος, ὅτι ἐπεθύμει ἢ μὲν τὸ ἤθελεν ἢ ἔτέρα, αἰετοπερὶ δὲ ὁμογνωμόνου ἀλλήλαις, φαινόμενα ὡς φίλαι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ὡς ἀδελφαί.

Βεβαίως, διότι εὐρίσκατο ἐν θέσει ἀνεξαρτήτῳ ἡ κυρία Δελώρμ, οὐδεμίαν ἠθέλησε νὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς παιδαγωγοῦ· τοῦτο παρετήρησεν ἡ παιδαγωγὸς οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως, ἄλλως δὲ καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Δελώρμ πολλὰς τῆ ἐπροξένησεν ἐκπλήξεις, ἰδίᾳ ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς Χρυσουγῆς συμπεριφορᾷ της.

Καὶ ὄντως, διείδεν ὅτι ἡ μήτηρ ἐδείκνυε

πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς οἰκνὴ εὐλάβειαν, σεβασμόν.

Διατί τοῦτο ; ἀδελον, εἰς μάτην δ' ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα, διότι δὲν τῆ ἐφαίνετο φυσικόν.

Βεβαίως ἡ κ. Δελώρμ ἔτρεφε ζωντὰν ἀγάπην, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι πᾶσα ἡ ἀγάπη ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ περιεχομένη ἐν τῇ καρδίᾳ μητρὸς.

Ἄλλως τε ἡ Χρυσουγὴ δὲν πρόεβαινε, εὐρισκαμένη μετὰ τῆς κυρίας Δελώρμ, εἰς τὴν ἡδέϊαν ἐκείνην τῶν αἰσθημάτων καὶ διανοημάτων ἀνακοίνωσιν, ἣτις τοσοῦτον ἐχαροποιεῖ αὐτὴν.

Μυριάκις καθ' ἑκάστην ἡ Χρυσουγὴ ἐνηγκαλιζέτο τὴν κυρίαν Δουράνδου, σπανιώτατα ὁμως ἔτεινε τὸ μέτωπόν της εἰς τὴν μητέρα της κυρίαν Δελώρμ πρὸς ἀπασμόν.

Τέλος ἡ Χρυσουγὴ, ἣτις μετὰ τῆς ἡδίστης καὶ θωπευτικωτάτης φωνῆς ὠνόμαζε τὴν κυρίαν Δουράνδου, «μαμά», τὴν κυρίαν Δελώρμ ἀπεκάλει πάντοτε μητέρα.

— Διατί τοῦτο, διατί ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν συνήθως.

Ἡ οἰκία τῆς κυρίας Δελώρμ ἦτο ἠντρεπισμένη, ἵνα μὴ εἴπωμεν πολυτελῶς, καὶ τοῦτο ἐδήλου εὐπορίαν.

Ὁ κ. Δελώρμ, ἀρχαῖος ἔμπορος, ἀποσυρθεὶς τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, — ὡς τῆ εἶπον, — δὲν εἶχε φίλους· πῶς ὁμως καὶ ἀπόντος τοῦ συζύγου της ἡ κυρία Δελώρμ δὲν ὑπέδεχτο ἐν τῇ οἰκίᾳ της κανένα ; ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶχε βεβαίως φίλας, καὶ ὁμως ἡ κ. Δελώρμ οὐδέποτε ἐπισκέπτετο αὐτάς, οὐδέποτε δὲ ξένη τις εἰς τὴν οἰκογένειαν εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Πάντα ταῦτα ἐξέπληττον τὴν παιδαγωγόν, ἣτις ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Πολὺ παράδοξον πρᾶγμα !

Εἰς ἄκρον ὁμως περισκευμένη ἀπέναντι τῆς κυρίας Δελώρμ καὶ τῆς μαθητριάς της δὲν ἐτόλμα νὰ τὰς ἐρωτήσῃ.

Καὶ τί ἐμελεν αὐτὴν ἐπὶ τέλους ;

Ἐὰν ὁ βίος τῆς κυρίας Δελώρμ ἦτο πως μυστηριώδης, τοῦτο οὐδὲν ἀπέβλεπεν αὐτὴν.

Μήπως δὲν ἦτο ὅσον ἠδύνατο εὐχαριστημένη ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ἐκείνη οἰκίᾳ, ἐνθα μετὰ τοσαύτης ἀγάπης ἐδέχθησαν αὐτὴν, ἐνθα εὖρος κόρην ν' ἀγαπήσῃ μετὰ τοσοῦτου ζήλου, μεθ' ὅσου ἠγάπησε τὴν θυγατέρα της, τὸ προσφιλές της τέκνον, ὅπερ ἀπώλεσεν ;

[Ἔπεται συνέχεια].

Π.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ ἦτοι : ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἱατροῦ καὶ ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παιδίων ἐν τῷ Ε. Πανεπιστημίῳ μετὰ 21 εἰκόνων. Ἀδελφ. 3, 50, χρυσῶδ. 4, 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντι, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμαίκα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκά. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθυρινώδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλοῦτος σκευῶν ὑδουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπου ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθνήν καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριαι καὶ ὀρισμέναι.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκταν εἰς συγκρατατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθίσῃ τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζουσι παντὸς εἴδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν.

Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	άν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	άν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Δεξαίνᾳ	άν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	άν. 10.23	—	3.15	4.20μ	ἄφ. —	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	άν. —	8.55	5.24	6.40π	9.15
Ἀίγιον	άν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	—
	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	άν. 7.45π	11.50	—	4.10μ	—
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀίγιον	άν. 9.29	1.08	—	6.25
	άν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35	—
Δεξαίνᾳ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Ἀκράτα	άν. 10.39	2.02	6.20π	—
	άν. 6.23	9.50	6.45π	—	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	άν. 1.25	4.10	—	12.00*
	άν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	άν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	άν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἔξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκειται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μί. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνοσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῶν.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.
F. Bolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγματῶς παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριαι. — Πώλησις λιανικῆς καὶ χονδρικῆς.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φωκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῆς καὶ χονδρικῆς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολὺν χρόνον εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκταν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενείας. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.
Ὀδὸς Μουσῶν, 11.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.